

עפ"ג 53032/11/18 - מדינת ישראל נגד עאמר עליאן

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פלייליים
לפני כב' השופט רפי כרמל, אב"ד
כב' השופטת שירלי רנר
כב' השופטת חגית מאק-קלמנוביץ

עפ"ג 53032-11-18

מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים

המערערת

עאמר עליאן
ע"י ב"כ עו"ד אנדרה רוזנטל

נגד
המשיב

פסק דין

ערעור על גזר דינו של בית משפט השלום בירושלים (כב' השופט דב פולוק) מיום 9.10.18 בת"פ

44457-04-17.

כללי

1. אשמת המשיב נקבעה על יסוד הודאתו בכתב אישום מתוקן בעבירה של תקיפת עובד ציבור. בית משפט קמא נמנע מהרשעתו והטיל עליו 180 שעות שירות לתועלת הציבור ופיצוי למתלונן בסך 3,000 ₪. הערעור מופנה כנגד אי ההרשעה וכנגד קולת העונש.

2. ואלה המעשים: ביום 24.11.16 בשעה 11:00 לערך, בבית ספר בשכונת ג'אבל מוכבר, תקף המשיב את המתלונן, העובד כמורה בבית הספר בו לומד בנו של המשיב. המשיב חבט במתלונן באמצעות סטירה וגרם לו לדימום אפי, נפיחות ואודם.

טענות הצדדים

3. המערערת עותרת להרשעת המשיב להחמרת עונשו. המערערת טוענת כי הימנעות מהרשעה מהווה חריג לכלל ההרשעה ושמורה למקרים יוצאי דופן, ואילו עניינו של המשיב אינו נכלל במקרים אלה ואינו עונה גם על התנאים המצטברים שנקבעו בהלכת כתב להימנעות מהרשעה. לעמדת המערערת, סוג העבירה אינו מאפשר לוותר על ההרשעה מבלי לפגוע פגיעה מהותית בשיקולי הענישה האחרים. מעבר לחומרה הכללית של עבירות אלימות, לעבירת

אלימות המכוונת כנגד עובדי ציבור נודעת חומרה מיוחדת, מאחר שהיא פוגעת פגיעה אנושה גם בערך החברתי של תפקוד תקין של השירות הציבורי. נטען כי גזר דינו הינו מקל מאוד ביחס לענישה הראויה והנוהגת במקרים דומים. עניינו של המשיב אינו שונה מעניינם של נאשמים אחרים שביצעו עבירות דומות, הורשעו בדין ונדונו לעונשים חמורים פי כמה מאלה שנגזרו עליו. עוד נטען כי לא הוכח שהרשעת המשיב תביא לפגיעה חמורה בו. לעמדת המערערת, שגה בית משפט קמא בכך שנמנע מהרשעת המשיב מחשש לפגיעה בהליך איחוד המשפחות בו נתון המשיב. בית משפט קמא שגה בקבלו את עמדת קצין שירות המבחן, שניזון מדברי המשיב עצמו, כי הרשעה פלילית תמנע ממנו את זכאותו לקבל מעמד של תושב קבע. המערערת סבורה כי על המשיב היה לקחת זאת בחשבון בטרם ביצע את העבירה, ואף אם היה ממש בדבר הפגיעה הנטענת בקבלת מעמד תושב הקבע המבוקש, הרי אין זה מתפקידו של בית המשפט להקל על נאשם במטרה לקדם את ההליך, אלא על הרשות הציבורית לשקול זאת בהתאם לנתונים האובייקטיביים המונחים בפניה. לבי הליך איחוד המשפחות, הרשעה אינה אומרת, בהכרח, שבקשתו תידחה, וכך גם עולה מהמסמך אותו מציג ב"כ המשיב. ההתנהגות נבדקת לגופה לא קשר להרשעה. המשיב ביצע השל"צ, אולם אין מניעה לגזור עונש נוסף.

ב"כ המשיב טען כי מהמסמך שהונפק ממשרד הפנים, עולה כי הרשעה מהווה שיקול נכבד, וכן, בית משפט קמא נתן דעתו על הנתונים. מדובר, מבלי להמעט במעשה, בסטירה, התקיימה סולחה, ובית משפט קמא התרשם שהמורה סולח ועל כן התקבלה המלצת שירות המבחן. מכאן, אין מקום להתערב בהחלטת בית משפט קמא ולא ניתן לומר כי ההחלטה אינה סבירה. על כן יש לדחות הערעור.

תסקיר שירות המבחן

4. מתסקיר שירות המבחן שנערך בעניינו של המשיב עולה כי הינו בן 54 שנים, נשוי ואב לחמישה ילדים בוגרים, מתגורר עם משפחתו בשכונת ג'אבל מוכבר בירושלים, עובד כצבעי עם קבלן, בעל רישיון לשיבת ארעי בישראל. משפחתו המורחבת מתגוררת בירדן. המשיב קיבל על עצמו אחריות על ביצוע העבירה והביע חרטה ובושה, אמר כי התנצל בפני המתלונן בהליך גישור שנערך ביניהם והביע אמפתיה ביחסו למתלונן. שירות המבחן פירט כי המשיב מסר כי הוא מצוי בתהליך במשרד הפנים לאיחוד משפחות וקבלת מעמד תושב קבע וכי במידה שתהיה לו הרשעה פלילית תיפגע זכאותו והאפשרות לקבל מעמד זה. שירות המבחן התרשם כי המשיב מנהל אורח חיים חיובי הכולל תעסוקה יציבה והינו בעל שאיפות לקיים אורח חיים תקין והמליץ להימנע מהרשעתו ולהטיל עליו צו של"צ בהיקף של 180 שעות.

דין

5. הכלל הוא כי משהוכחה אשמת נאשם בביצוע עבירה, יש להרשיעו. יחד עם זאת, ניתן להימנע מהרשעה או לבטלה במקרים חריגים, בהם אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה לבין חומרתה של העבירה. ביסוד ההחלטה שלא להרשיע נאשם עומדים בעיקרם שיקולים שעניינם בשיקום הנאשם וכשמדובר בסוג עבירה שמאפשר לוותר על הרשעה בלי לפגוע בשיקולי הענישה האחרים (ר': ע"פ 3301/06 **יעקב ביטי נ' מדינת ישראל** (2006); ע"פ 2083/96 **כתב נגד מדינת ישראל**, פ"ד נב(3) 337 (1997)).

6. במקרה דנן, סוג העבירה אינו מאפשר להימנע מהרשעה מבלי לפגוע באופן בלתי מידתי ביתר שיקולי הענישה. מדובר בתקיפת עובד ציבור שהוא מורה בבית ספר, אשר לה השלכות על האינטרס הציבורי מעבר לפגיעה בגופו ובשלומו של המתלונן. כמו כן, התקיפה גרמה למתלונן לחבלות ודימום וכן לנזקים נפשיים, עליהם העיד המתלונן. יחד

עם זאת, אופן התקיפה מציב אותה ברף התחתון מבחינת החומרה. בנוסף, המשיב לקח אחריות על מעשיו, הביע חרטה והתנצל בפני המתלונן. המתלונן אמר בעדותו כי הוא קיבל את ההתנצלות וסלח למשיב. על פי התסקיר אין למשיב הרשעות קודמות ואין סכנה ממשית להישנות המקרה. שירות המבחן התרשם כי ביצוע העבירה הינו חריג לאורח חייו הנורמטיבי של המשיב.

הנסיבות לקולה משמען שאין מקום להתערב בשאלת עונשו של המשיב. עם זאת, לא ניתן, כאמור להימנע מהרשעתו.

לפיכך, הערעור מתקבל במובן זה שהמשיב מורשע בעבירה אותה נקבע כי עבר. יתר חלקי גזר הדין יעמדו בעינם.

המזכירות תשלח עותק פסק הדין לצדדים.

ניתן היום, יא י"א תמוז תשע"ט, 14 יולי 2019, בהעדר הצדדים(בהסכמה).

חגית מאק-קלמנוביץ, שופטת

שירלי רנר, שופטת

רפי כרמל, שופט, אב"ד